

Kenneth E. Hagin: *Kaj je vera*

Vsebina

1. Razlika med vero in upanjem

2. Vera je akcija

3. Vera vzame odgovor zdaj

4. Upanje, spremenjeno v vero, prinese rezultate

1. *Razlika med vero in upanjem*

Vera pa je trdno pričakovanje tistega, kar upamo, uverjenje o stvareh, ki jih ne vidimo.
Hebrejcem 11:1

Duh nam po Pavlu preprosto govori, da vera prime nerealnosti upanja in jih pripelje v področje realnosti.

Ti upaš, da bodo tvoje finance zadostile obveznostim, katere imaš, toda vera ti da zagotovilo, da boš imel denar, ko ga boš potreboval. Ti upaš za fizicno moc za opravljanje dela, katerega moraš opraviti, toda vera pravi, "Gospod je življenja mojega obrana, koga bi se bal?" (Ps 27:1)
[1]

Vera, kakor vemo, raste iz Božje besede: "Vera je torej iz slišane oznanila, oznanilo pa pride po besedi Kristusovi." (Rim. 10:17)

Vera izpoveduje isto kot Božja beseda.

Nevera, na drugi strani, nasprotuje Božji besedi.

Žalostno je, da je mnogo takoimenovanih "vernikov", ki govorijo nevero in tako nasprotujejo Božji besedi.

Potem pa se cudijo, ker Božja beseda ni delujoca zanje.

Eden najboljših nacinov, da ugotovimo, kaj nekaj je, je da ugotovimo, kaj nekaj ni. Sledimo torej temu pristopu v teh lekcijah.

Prvic, vera ni upanje. Preveckrat ljudje samo upajo, da bodo sprejeli krst v Svetem Duhu, ozdravljenje ali odgovor na molitev. Vendar ni upanje tisto, ki opravi delo, temvec verovanje.

Vera je zdaj. Ce ni zdaj, potem ni vera.

Kadar nekdo rece, "Dobro, verjamem, da bom nekoc prejel Svetega Duha", to ni vera; to je upanje. Upanje je vedno v prihodnjem casu - kaže na prihodnost - toda vera je vedno zdaj.

Vera pravi, "Sprejel bom prav zdaj. Zdaj imam to."

Ko pridemo do sprejemanja tistega, kar potrebujemo od Boga, so principi vere isti na kateremkoli področju, ali sprejetju krsta v Svetem Duhu, ozdravljenja, odgovora na molitev ali financ. Če se naučiš principov vere, je lahko sprejeti, karkoli potrebuješ od Boga.

Leta nazaj sem vodil srečanje v mestu Waco v Teksasu. Tretjo noc sem poučeval o polaganju rok in imel službo za ozdravljenje. Tiste case sem vedno razvrstil ljudi v vrsto, da bi sprejeli ozdravljenje ali krst v Svetem Duhu.

Prvi clovek v vrsti je prišel, da bi prejel krst v Svetem Duhu.

Vprašal sem ga, "Ali boste prejeli zdaj, ko bom položil roke na vas in molil?"

"Torej, brat Hagin", je odgovoril, "tako upam."

Odgovoril sem, "Ne boste."

To ga je razjezilo. Mislil sem mu pomagati, ne pa ga razjeziti, zato sem dodal, "Od Boga ne sprejemate skozi upanje; z vero sprejemate."

Rekel je, "Ne vem, ali bom sprejel ali ne, tako da ne bom kar tako rekel, da bom sprejel."

Nato sem ga vprašal, "Ce bi vam ponudil dolarski bankovec, ali bi rekli 'Torej, ne vem, ali ga lahko sprejemem, ali ne'?"

"Ne, seveda ne," je odgovoril.

"Bog vam je ponudil darilo, ki ga je prav tako lahko sprejeti kot dolar, katerega bi vam ponudil," sem rekel.

"Ampak jaz iščem to že dolgo casa," je rekel. "Pravzaprav je minilo že 13 let in še nisem prejel. Ne vem, ali bom sploh prejel."

Precej se je razburil, zato sem ga objel okoli vratu in rekel, "Brat, tukaj sem zato, da ti pomagam. Niti za trohico ne bi pomagalo, ce bi položil roke nate in molil zate. Pravzaprav bi pod temi okoliščinami lahko polagal roke na tvojo glavo, dokler ne bi zgulil z nje vseh las in še vedno ne bi dobil nicezar. Predlagam ti, da sedeš v prednjo vrsto in gledaš ter poslušaj, kaj se dogaja in boš videl razliko med verovanjem in upanjem."

Molil sem za nekaj ljudi za ozdravljenje in potem je prišla na vrsto mlada ženska, ki je želela prejeti Svetega Duha. Vprašal sem "Ali si kristjanka?"

"Clanica baptisticne cerkve sem," je rekla.

Rekel sem, "Lahko pripadaš katerikoli cerkvi in nisi kristjan. To ne pomeni, da si clan cerkve, to pomeni biti ponovno rojen."

"Da," je zatrdila, "vem to. In bila sem ponovno rojena."

"No, dobro." sem rekel. "Ali verjameš v Svetega Duha? In ali verjameš v krst v Svetem Duhu?" (Ker sem sam imel baptisticno ozadje, vem, da vsi tega ne verjamejo).

"Seveda," je rekla, "to je v Bibliji."

Nato sem jo vprašal, "Ali boš prejela Svetega Duha zdaj, ko bom položil svoje roke nate in molil?"

"Seveda bom," je odgovorila. "Veste, nocoj sem sedela tam in sledila vsaki vrstici, katero ste dali, ko ste poučevali, in vse je tu. V Besedi je - polaganje rok za sprejetje Svetega Duha. Gotovo bom sprejela."

Videl sem, da je bila pripravljena. Videl sem vero na delu. Iztegnil sem mojo desno roko, da bi jo položil na njeno celo, toda še predno sem se je dotaknil, je dvignila obe roki in zacela govoriti v jezikih.

Nato sem se obrnil k cloveku, ki je opazoval sprednjo vrsto. Vprašal sem, "Ali zdaj vidiš razliko med samo upati, da boš prejel krst v Svetem Duhu in resnicno verjeti, da boš prejel?"

"Da," je odgovoril, "Mislim, da vidim."

Tri večere zatem se je vrnil. To noc smo imeli še eno službo za polaganje rok na bolane in za prejetje krsta v Svetem Duhu. Spet je bil tu, prvi v vrsti.

Rekel sem "Vidim, da si se vrnil."

"Da," je odgovoril, "vrnil sem se. In nekaj vam povem - svoje upanje sem spremenil v vero. Samo položite svoje roke name in takoj zdaj bom izpolnjen s Svetim Duhom."

Iztegnil sem roke in se ga komaj dotaknil, ko so se njegove roke že dvignile in je zacel govoriti v jezikih.

Tako velika razlika je, ko resnicno verjameš Bogu in ne samo upaš, da boš prejel od Njega. Vidite, ta clovek pravzaprav sploh ni iskal teh 13 let; on je samo upal, da bo dobil Svetega Duha. In z upanjem ne sprejemaš.

Jezus je rekel, "Vse, karkoli v molitvi svoji prosite, VERUJTE, da ste prejeli..." (Marko 11:24) Ni rekel, "UPAJTE, da ste prejeli"; rekel je, "VERUJTE, da ste prejeli".

Tole je napotek, kako veš, ali resnicno verjameš Bogu ali samo upaš: upanje je v prihodnjem casu. Ampak ce iščeš ozdravljenje, ne želiš biti ozdravljen v prihodnosti, temvec prav zdaj - še posebno, ce si v bolecinah.

Ce iščeš krst v Svetem Duhu, ne želiš biti izpolnjen v prihodnosti; zdaj želiš prejeti.

Ce je rešitev tisto, kar oseba želi, ni v prihodnosti, ko želi biti rešena; to je lahko prepozno. V preteklosti sem se pogovarjal o ljudeh o njihovi rešitvi in sem jih dobil, kako govorijo, da upajo, da bodo rešeni. V solzah pravim, da so nekateri teh ljudi danes v peklu. Ta svet so zapustili nerešeni, zato ker rešitev, katera temelji na upanju, nikoli ne dozori.

Videti je, da se vedno spotaknemo ob isti kamen spotike, ko pridemo do sprejemanja stvari od Boga. Mi upamo, da On sliši naše molitve. Mi upamo, da bomo ozdravljeni. Mi upamo, da bomo prejeli Svetega Duha. Celo ce receš, "Verjamem, da ga bom nekoc prejel," je to še vedno upanje. Ti ga sicer imenuješ vera, vendar je upanje, zato ker je v prihodnosti.

Poglejmo, kaj pravi naše besedilo: "Vera pa je..." To je sedanji cas. Ce to ni zdaj, potem ni vera. Vera je sedanji cas. Upanje je prihodnji cas. Premakni se v pravi cas; premakni se v sedanji cas.

Nekateri ljudje venomer verujejo, da bo Bog nekaj naredil zanje, toda vera veruje, da je On že naredil in dela.

Celo ko smo pri ozdravljenju, mnogi ljudje recejo, "Brat Hagin, ne razumem, zakaj nisem prejel ozdravljenja. Vem, da je Bog obljubil, da me bo ozdravil."

"Bog ti sploh ni obljubil, da te bo ozdravil," jim vsem povem.

Nato odgovorijo, "Ali ne pravi Božja beseda, 'On je nosil bolezn naše, si je naložil bolecine naše'? Ali ni to obljuba?"

Ne, to ni obljuba. To je navedba dejstva, ki nam pove, da se je nekaj že zgodilo.

Nekateri bodo citirali 1.Petrovo 2:24: "On je grehe naše sam na telesu svojem nesel na les, da smo grehom odmrli in živimo pravivosti; z njegovimi ranami ste bili ozdravljeni." [2] Potem vprašajo, "Ali mi to ne obljublja ozdravljenja?"

Nato jim moram povedati, "Ne, to ne obljublja ozdravljenja. To pove, kaj ti pripada."

Naucil sem se tole: takoj ko lahko prepričam ljudi, da prenehajo upati in zacnejo verovati, v trenutku prejmejo ozdravljenje.

Nekaj let nazaj sem poučeval v Oklahomi, ko so na službo pripeljali žensko v sedemdesetih letih, ki ni mogla narediti niti enega koraka. Njena kolena so bila preprosto izrabljena in niso mogla vec nositi njene teže. Ko je tako samo sedela brez gibanja, se je precej zdebela.

Ko je prvic prišla v vrsto za ozdravljenje, so jo prinesli naprej in jo posadili na oltar. Pokleknil sem pred njo in molil. Nato sem rekel, "Zdaj, sestra, vstani in hodi v imenu Gospoda Jezusa."

Ta draga duša je delala vse, da bi vstala - in obenem je ves čas jokala in molila, "O dragi Gospod Jezus, prosim, ozdravi me. Gospod, vem da si mi Ti obljubil, da me boš ozdravil. Veš, v kakšno breme sem bila moji družini. Nicesar ne morem sama storiti. Dragi Gospod, prosim, ozdravi me. Prosim, daj, da bom lahko hodila. O, prosim, prosim, prosim!"

"Pocakaj trenutek, sestra," sem rekel. "Imam besedo zate. Lahko ti pomagam."

Toda namesto da bi me poslušala, je postajala vse glasnejša in glasnejša. Drugic sem rekel, "Pocakaj trenutek, sestra. Imam besedo zate. Lahko ti pomagam." Postala je še glasnejša.

Tretjic sem rekel, "Pocakaj trenutek, sestra. Pocakaj trenutek. Imam besedo zate od Boga. Lahko ti pomagam."

Zdaj je postala skoraj histericna, tako da sem jo prijel za ramena, jo cvrsto stresel in rekel, "Ukazujem ti, da utihneš v imenu Gospoda Jezusa!"

Ustavila se je in me pogledala. Nato sem spoznal, da so vsi "pritisnili na zavoro". Ista stvar se je zgodila Jezusu v njegovem domacem mestu Nazaretu. Biblija tako pravi! "In ni mogel ondi nobenega cudeža storiti (ne piše, da ni hotel, piše, da ni mogel), razen da je le malo bolnikov, položivši nanje roke, ozdravil." (Marko 6:5). Originalni grški tekst pravi, da je polagal svoje roke na ljudi z "manjšimi boleznimi". Zakaj? Marko 6:6 nam daje odgovor: "In cudil se je njih neveri."

Preden sem lahko pomagal tej ženski, sem moral sneti zavore nevere. Najprej sem moral nekaj narediti z prisotnimi.

Rekel sem: "Nekateri mislijo, da sem bil grob s to žensko." Nekateri so tako spregovorili in rekli: "Da, res tako mislimo."

Odgovoril sem, "Zdaj vam želim postaviti eno vprašanje. Če bi vi hodili po ulici in bi se nekdo v avtomobilu ustavil in vprašal za pot in bi se nato obrnil nazaj ter šel tja, odkoder je prišel, ali ga ne bi poskušali zaustaviti in ga popraviti?"

"Torej, da," se je množica strinjala.

"Dobro," sem rekel. "Ta ženska je bila na napačni poti. Ni bila na poti k ozdravljenju. Nisem naredil drugega, kot da sem jo zaustavil in zdaj imam njeno pozornost."

Nadaljeval sem, "Če bi le lahko za nekaj časa 'dali noge z zavor', bo ta ženska ozdravljena." Zacutil sem sprostitev in sem šel nazaj k bolni ženski.

"Sestra," sem rekel, "ali veš, da si ozdravljena?"

Pogledala je gor proti meni z na široko odprtimi očmi in me vprašala, "O, ali res?"

Odprl sem Biblijo pri 1. Petrovem pismu 2:24, ji jo podal in jo prosil, naj prebere stavek naglas.

Brala je, "On je grehe naše sam na telesu svojem nesel na les, da smo grehom odmrli in živimo pravčnosti; z njegovimi ranami ste bili ozdravljeni."

"Prosim, preberite zadnji del še enkrat," sem rekel.

"Z njegovimi ranami ste bili ozdravljeni," je brala.

"Zdaj vam želim postaviti vprašanje," sem nadaljeval. "Ali je ste bili v sedanjem, prihodnjem ali preteklem času?"

"V preteklem času," je odgovorila.

"Potem, ce ste bili ozdravljeni v Jezusovih ranah, ste zdaj ozdravljeni, kajne?"

"Da," je odgovorila, "sem!"

"Boste zdaj naredili, kar vam bom rekel?"

Ko je pokazala, da bo, sem ji rekel, "Samo dvignite svoje roke in pogledajte na Jezusa in Ga zacnite slaviti. Slavite Ga, ker ste ozdravljeni - sedanjí cas - ne da boste - vi ste.

Pogledala je gor in na preprost, otroški nacin je rekla, "Dragi Gospod Jezus, tako sem vesela, da sem ozdravljena. Dragi Gospod, Ti veš, kako sem utrujena od tega posedanja naokoli. Hvala Bogu, moja kolena so dobro. Moje noge so ozdravljene. Tako sem hvaležna!"

Nato sem vsem prisotnim rekel, "Dajmo, zahvalimo se Bogu skupaj z njo, zato ker je, - ne ker bo - ampak je ozdravljena.

Vecina ljudi je dvignila svoje roke in slavila Boga skupaj z njo, zato ker je bila ozdravljena.

Nekateri so verjetno rekli, "Ona ni ozdravljena; ona še ne hodi. Niti koraka še ni naredila."

Naše besedilo pa pravi, "...vera je uverjenje o stvarih, ki jih ne vidimo." (Ce boste cakali, dokler ne boste videli nekaj, preden boste verjeli, to sploh ni vera.)

Obrnil sem se k njej in rekel: "Moja sestra, vstani in hodi v Jezusovem imenu!" V istem trenutku je ta ženska skocila z oltarja kot kakšna šestnajstletnica in je hodila, skakala in tekla ter slavila Boga.

Dr. Lilian Yeomans je rekla nekaj, kar sem prebral leta nazaj in nisem nikoli pozabil. Skozi vsa ta leta je bilo to blagoslov zame. Takole pravi, "Ce molim samo enkrat za nekaj in tega ne dobim, se zacnem spreminjati. Zacnem se spreminjati zato, ker ce molim in na to molitev ni odgovora, bo moralo priti do spremembe, preden odgovor pride. In vem da ne more priti do spremembe pri Bogu; On se nikoli ne spreminja. Zato, ce je potrebna kakšna sprememba, je to na moji strani. Tako, ce molim in ne prejmem, se zacnem spreminjati."

To taktiko sem sledil skozi leta in sem ugotovil, da 100% deluje.

Spoznati moramo, da ne moremo zamenjati upanja za vero in dobiti odgovora od Boga. Ampak ne me narobe razumeti: ce imate upanje na pravem mestu, je blagoslovljeno, cudovito, krasno in realnost za vas.

Pavel je pisal Korincanom, "Sedaj pa ostane vera, upanje, ljubezen, to troje, največja izmed njih pa je ljubezen." On ni rekel, da druga nista pomembna; rekel je, da je največja izmed treh ljubezen. Vsaka teh ima svoje mesto. Ne moreš zamenjati ljubezen za upanje in ne moreš zamenjati upanje za vero.

Kljub temu vem iz izkušenj z mnogimi tiscimi ljudmi med mojo službo, da vecina ljudi skuša dobiti odgovor z upanjem namesto z vero. Razlog, kako to vem, je to, kar mi govorijo.

Nekateri pravijo, "Ce mi boste vzeli moje upanje, mi ne bo nic ostalo."

"Ne," jim pravim, "Ne jemljem vam vašega upanja. Samo kažem vam, da ga imate napacno postavljenega."

Hvala Bogu, mi imamo blagoslovljeno upanje! Blagoslovljeno upanje Cerkve je skorajšnji prihod Gospoda Jezusa Kristusa - vstajenje rešenih mrtvih - vnebovzetje živecih mrtvih - upanje nebes - upanje, da bomo videli naše drage in prijatelje. Hvala Bogu za to upanje. Vsi mi se veselimo v njem. Ampak vse to je v prihodnjem casu.

Vemo, da Jezus ponovno prihaja. Ce nekdo veruje ali ne, On bo prišel, zato ker Beseda tako pravi. Vstajenje bo, ce je imamo vero ali ne; ce verjamemo ali ne.

Naši dragi in prijatelji, kateri so umrli, so šli v nebesa, ce so kristjani - ne glede na to, kar mi verjamemo o tem - in se bodo vrnili z Jezusom, ko bo drugic prišel.

Moja vera ne bo pripeljala Jezusa nazaj. To je, moja vera, da se bo On vrnil danes Ga ne bo danes pripeljala nazaj. Ce bi bilo to res, potem bi Cerkev lahko verjela in pripeljala Jezusa nazaj s svojo vero. Ampak On prihaja, ali ne?

Njegov ponovni prihod je v prihodnjem času. Ne vem, ali pride danes, jutri ali naslednji teden, ampak vem, da pride. To je blagoslovljeno upanje. To je tudi očiščujoče upanje, ker Janez pravi: "In vsak, kdor ima to upanje vanj, očiščuje sebe, kakor je on čist." (1. Jan. 3:3)

Ko recem, da verjamem, da On pride, je to zmes vere v to, kar Beseda pravi in upanja (prihodnji čas). Ampak če recem, "Verujem, da bom nekoc dobil moje ozdravljenje," to sploh ni vera; to je upanje in kot tako ne bo prineslo ozdravljenja.

Videl sem, kako so dobri ljudje umrli in so tako govorili, ljudje, ki so bili cudoviti kristjani. Sploh ne želim žaljivo govoriti o njih. Zdaj so v nebesih. Samo preprosto niso vedeli, kaj je vera.

Rekli so, "Verjamem, da me bo Bog nekoc ozdravil," In to ni vera, to je upanje.

Vse, kar kaže na prihodnost ali gleda na prihodnost je upanje in ne vera.

2. *Vera je akcija*

Pred leti mi je prijatelj govoril o evangelistki, ki je pridigala v zgodnjih dneh binškošnega gibanja. Na enem njenih srečanj je služila štirim ljudem v invalidskih vozickih. Vsem štirim je s tihim glasom rekla, "Vstani in hodi v Jezusovem imenu!"

In vsi razen ene so vstali in hodili.

"Ne morem hoditi," je rekla.

"Tudi ostali niso mogli hoditi," je povedala evangelistka, "ampak so hodili."

Ženska je odgovorila, "Vem, da so, ampak jaz ne morem hoditi. Že leta nisem hodila. Ne morem hoditi."

In evangelistka je morala oditi in jo pustiti tam sedeti, še vedno v neveri.

Vidite, ko so prvi trije zaceli delovati na osnovi tega, kar jim je bilo receno, so prišli rezultati. Ko deluješ na osnovi Božje besede, ali deluješ na osnovi tega, kar Sveti Duh spregovori v tvoje srce, se pojavijo rezultati. To je vera!

Ženska v eni izmed cerkva, kjer sem bil pastir, je imela artritis in je bila v invalidskem vozicku. Zdravnik ji je že nekaj let nazaj povedal, da bo verjetno njeno telo postalo negibno in se ne bo mogla premikati. Postala bo omejena na invalidski vozicek s telesom v istem položaju. To se je tudi zgodilo. Njeno telo je bilo togo kot deska. Z njenim možem nista nikoli zamudila službe. In zdaj - lahko sem molil za to žensko in je sprejela takojšnje ozdravljenje od takšnih manjših bolezni, kot je gripa ali prehlad. Toda vznemirjalo me je, zakaj ni niti enkrat prosila, da bi bila ozdravljena od artritisa.

V tej cerkvi so bili ljudje, ki so bili ozdravljeni od zelo resnih bolezni in vedel sem, da je Božja volja, da ozdravi tudi njo.

Morda bo kdo rekel, "No, lahko da ni Božja volja," toda jaz vem da je Božja volja, da ozdravlja ljudi! (To ne pomeni, da kristjani, ki niso ozdravljeni, ne gredo v nebesa. To samo pomeni, da so oropani blagoslova, ko so še tukaj na zemlji.)

Neko popoldne se nas je zbrala majhna skupina iz cerkve in odšli smo v hišo te pohabljenе ženske, da bi molili z njo. Odloceni smo bili, da jo bomo videli osvobojeno od tega vozicka. Ko smo molili, sem točno videl, kaj Bog želi, naj naredim.

Vsem sem rekel, "Pojdite stran od nje." Bili smo v veliki sobi. Šel sem cez sobo, stran od nje in rekel, "Vsi glejte, toda ne želim, da se je kdorkoli dotakne. Ostanite stran od nje."

Potem sem s prstom pokazal nanjo in rekel "Zdaj, moja sestra, vstani in hodi v imenu Jezusa Kristusa!"

Moja žena in jaz in clani te molitvene skupine so price dejstvu, da jo je Božja moc dvignila ven iz vozicka. Sedela in lebdela je v zraku nad vozickom! Lahko je premikala roke in takoj se je

s svojimi majhnimi pohabljenimi rokami stegnila po invalidskem vozicku. Tisti trenutek, ko je to naredila, je padla nazaj v vozicek.

Ko je to naredila, sem brez razmišljanja - vem, da je bil Duh Boga v meni - pokazal nanjo in rekel, "Sestra, ti nimaš niti trohico vere, ali ne? Ti ne verjameš, da boš kdajkoli ozdravljena od artritisa, ali ne?"

Zamomljala je, "Ne brat Hagin, ne verjamem. Umrla bom in šla v grob z njim." In tudi je.

Mi ne moremo sprejeti od Boga preko dejanske vere. Ali veste, kaj bi se zgodilo, ce bi sodelovala z Božjo ozdravljajoco mocjo? Ozdravljena bi bila! Vsaka vez v njenem telesu bi bila sproščena. Lahko bi zacela hoditi!

Prevec ljudi misli, da se bo Božja moc - ozdravljajoca moc, moc Svetega Duha - spustila na njih in jih prisila v nekaj, pa ce oni to želijo ali ne. Ne! To ne bi bil Sveti Duh; to bi bil zlobni duh.

Zlobni duhovi prisiljujejo, ženejo in silijo, da nekaj narediš. Toda Sveti Duh predlaga, spodbuja ali nežno porine. Potem je na tebi, da se odzoveš. Tvoja je odlocitev, da ubogaš.

Ko sem vodil srečanje v Teksasu, je ženska v tem mestu pisala prijateljici v drugem mestu in ji povedala, kako veliko jih je na službah sprejelo krst v Svetem Duhu. Povabila jo je, naj pride na službe na koncu tedna.

Prijateljica se je pripeljala in je bila na dveh službah, preden se je odlocila, da pride naprej, da bi sprejela Svetega Duha. Položil sem roke na njeno glavo, molil, in Sveti Duh je prišel nanjo. Besede so prišle. Toda nisem je mogel pripraviti do tega, da bi se odzvala ali sprejela.

Naslednjo službo, ki je bila v nedeljo zjutraj, je spet prišla naprej za molitev. Spet je Sveti Duh prišel nadnjo in ji dal spodbudo, toda spet se ni predala in sprejela.

Natancno sem vedel, kaj je narobe, toda vedel sem, da bi vzelo nekaj casa, preden bi jo lahko poucil in bilo je že pozno. Predal sem službo pastirju.

Nato sem smuknil skozi stranska vrata in ko sem šel cez parkirišce do župnišca, sem jo videl, kako sedi v avtomobilu. Bila je videti tako razocarana, ko je sedela tam, trenutek preden bo obrnila kljuc, da odpotuje domov.

Prosil sem Gospoda, naj mi da, da ji pomagam. Takoj mi je Božji Duh pokazal, kako ji lahko hitro pomagam. Šel sem cez do njenega avtomobila, odprl svojo Biblijo pri Dejanjih 2:4, in ko sem ji podal to cez okno, sem jo prosil, naj naglas prebere. Brala je, "In vsi se napolnijo Svetega Duha in zacno govoriti v drugih jezikih, kakor jim je Duh dajal izgovarjati."

"Sestra," sem vprašal, "kdo, pravi Sveto pismo, je govoril v jezikih?"

Odgovorila je, "Piše, da Sveti Duh."

Prosil sem jo, naj še enkrat prebere. Spet je prebrala. Vprašal sem jo isto vprašanje. Ponovno je isto odgovorila. Tako sem ponovil vprašanje. Koncno, pri cetrtem krogu, je spoznala, da mora biti nekaj narobe, zato je zacela pocasi brati, "In - vsi - se - napolnijo - Svetega Duha - in - zacno - govoriti..."

Vsa osupla je rekla, "Kaj, ONI so!"

Vzela je Biblijo ven iz ovitka in jo pregledala. Rekla je, da je mislila, da imam morda drugacno Biblijo kot ona, toda bila je ista; Scofieldova referencna izdaja.

"Veste," je rekla, "vedno sem mislila, da je Sveti Duh izgovarjal."

Povedal sem ji, da sem vedel to. Nato sem rekel, "Preberiva še par drugih citatov. Božja beseda pravi, da bo na izpovedi dveh ali treh pric stvar potrjena."

Prebrala sva Dejanja 10:44-46: "Ko je Peter še govoril te besede, pride Sveti Duh na vse, ki so poslušali besedo. In zavzemo se verniki iz obreze, ki so bili prišli s Petrom, da se je tudi na pogane izlil dar Svetega Duha; kajti slišali so JIH govoriti jezike in povelicevati Boga."

“Oh,” je vzkliknila, “zdaj razumem!”

“To sta dve prici,” sem rekel, “poglejva še tretjo.”

Tako sva brala Dejanja 19:6, “In ko poklada Pavel nanje roke, pride Sveti Duh nanje, in GOVORIJO jezike in prorokujejo.”

Ženska je rekla, “Veste, brat Hagin, ce bi me poklicali na sodišče za prico in bi me vprašali, kdo je govoril v jezikih, bi rekla, da je Sveti Duh - in bi mislila, da govorim resnico.”

Rekel sem, “Želim te nekaj vprašati. Ko sem položil roke nate, ali si cutila Svetega Duha? Ali je Božja moc prišla nate?”

“Seveda,” je odgovorila.

“Ali je tvoj jezik želel reci nekaj, kar ni bila angleščina?”

“Zakaj,” je rekla, “vse sem naredila, da sem ga zadržala.”

“Ni ti ga treba zadrževati,” sem ji povedal. “Ti naj bi sodelovala. Ko ti Sveti Duh daje izgovarjati, moraš imeti vero, da deluješ.”

Takoj je zacela govoriti v cudovitem jeziku.

Nekoc sem se pogovarjal s clovekom, ki je “cakal” na krst v Svetem Duhu 15 let! Ko sva se malce pogovorila, je rekel, “Ne morete mi vec nicesar povedati o cakanju. Vem vse o iskanju Boga.” Da on je morda vedel vse o iskanju - vendar ni vedel nicesar o sprejemanju od Boga! To je razlika.

Nekoc zgodaj zjutraj je moj prijatelj evangelist odšel moliti v cerkev, kjer je pridigal. Medtem, ko je bil tam, je notri prišel clovek, ga spoznal kot evangelista, si podal roke z njim in takoj rekel, “Veste, kaj?”

“Ne.”

Z izrazom na licu, kot bi bil ponosen na to dejstvo, je rekel, “Jaz išcem Svetega Duha že 19 let!”

“Nic takega niste delali,” mu je moj prijatelj povedal. “Jezus je rekel, ‘Kdor išče, ta najde.’ Ce bi iskali, bi našli. Vse, kar ste delali je, da ste postopali okoli oltarja.”

In to nekateri ljudje pocnejo - samo postopajo naokoli.

Cas je, da nehamo postopati naokoli in zacnemo delovati na osnovi Božje besede, zato ker vera je delovanje.

Nekoc sem bil v cerkvi, kjer je bil clovek, ki je bil hudo opecen po spodnjem delu telesa. Ni mogel hoditi, samo šepal je.

Na eni izmed služb mi je Sveti duh rekel, da naj vsi, ki imajo probleme od kolka navzdol, pridejo naprej za molitev. Ta clovek je bil prvi v vrsti.

Cakal sem, dokler niso bili vsi v vrsti, preden sem jim povedal, kaj vse mi je Bog rekel, naj naredijo. Šel sem do tega cloveka in vprašal, “Ali lahko tečeš?”

To ga je presenetilo. “O moj Bog, ne,” je rekel. “Ne morem niti hoditi, kaj šele teci.”

Rekel sem, “To je, kar mi je Gospod rekel - naj ti povem, da zacni teci.”

Ta clovek ni razmišljal niti trenutek vec. Obrnil se je in zacel šepati cez cerkveno ladjo tako hitro, kot je le mogel. Ko je tretjic prišel naokoli, je Duh Gospodov prišel name in skocil sem s tribune, zgrabil tega cloveka za roko in stekel okoli stavbe skupaj z njim. Ko sva prišla nazaj, je hodil normalno, bil je popolnoma ozdravljen.

Toda, ce ga ne bi bil mogel pripraviti do sodelovanja in delovanja na osnovi njegove vere, mu ne bi mogel pomagati. Vidite, vera je delovanje na osnovi Božje besede - da delaš, karkoli On pravi, da naredi v Njegovi besedi, ali karkoli nam rece v Duhu.

3. *Vera vzame odgovor zdaj*

Vera pravi, "To je moje - to imam zdaj!"

Upanje pravi, "Nekoc bom to dobil."

Dokler boš upal, se ne bo odgovor nikoli materializiral. Toda tisti trenutek, ko boš zacelel verjeti, bo delovalo.

To je lekcija, katere sem se naucil na postelji v moji bolezni pred mnogimi leti. V bistvu sem bil celo svoje življenje bolan. Nikoli nisem tekal ali se igral kot ostali otroci. Nisem imel normalnega otroštva.

Ko sem bil star 15 let, sem postal popolnoma priklenjen na posteljo. Pet zdravnikov so poklicali na pomoc. Eden izmed njih je deloval na kliniki Mayo in so ga smatrali za enega najboljših doktorjev v Ameriki. Strinjali so se, da ni prav nobenega upanja zame. Kolikor je vedela medicinska znanost, ni nihce v mojem stanje živel vec kot 16 let.

Hvala Bogu za vse dobre knjige in kasete, katere imamo danes o veri in ozdravljenju.

Tiste case pa o tem ni bilo veliko napisanega, in kar je bilo, tega jaz nisem poznal.

Ko si priklenjen na posteljo 24 ur na dan, lahko veliko moliš. Na koncu sem molil cele ure, dan za dnem, teden za tednom, mesec za mesecom. Jokal sem in molil, "Dragi Gospod Jezus, prosim, ozdravi me." Rotil sem Ga, naj me ozdravi. Nekaj noci sem molil vso noc.

Bil sem popolnoma rešen, toda moje molitve niso prinesle rezultatov. Molil sem - in bil prepričan, da me je Bog slišal, ker sem imel duhovni občutek neke vrste. Samo cutil sem, da je to to. Potem pa sem zacutil moj utrip. Moje srce ni pravilno bilo. Moje noge so bile še vedno paralizirane, brezživljenske kosti, cez katere je viselo malo kože, brez mesa, brez mišic na stegnih ali golenih.

Potem bi zacelel jokati in govoriti, "Gospod, mislil sem, da me boš ozdravil. Pocutil sem se, kot da si že zacelel. Preprosto sem vedel to. Ampak nisi me!"

Nisem mogel razumeti. Za nekaj casa - približno en mesec - nisem niti pogledal na Biblijo. Odlocil sem se, da lahko kar obupam.

Nato sem šel cisto dol pred vrata smrti, naravnost v smrtni boj. Lahko si videl, kje sem zdrsal lak ob vzglavju postelje, ko sem se ga držal in se boril s smrtjo z vsakim vlaknom svojega bitja.

Tako sem se vrnil nazaj k Božji besedi in ceprav nisem vedel, kje sem se zmotil, sem poskusil delovati po Božji besedi. Dobil sem nekaj pomoci in nekako šel cez napade, toda še vedno nisem prejel mojega ozdravljenja.

Koncno sem na drugi torek avgusta leta 1934, potem ko sem bil priklenjen na posteljo 16 mesecev, sem molil ob približno 8:30 zjutraj in rekel Gospodu, "Dragi Gospod Jezus, ko si bil na zemlji, si rekel v Marku 11:24, 'Vse, karkoli v molitvi svoji prosite, verujte, da ste prejeli, in zgodi se vam.' Dragi Gospod Jezus, jaz prosim, da bi bil ozdravljen.

"Rekel si, 'V molitvi.' Molil sem.

"Rekel si, 'Verujte.' Dragi Gospod Jezus, ce bi Ti zdaj stal tukaj poleg moje postelje v mesu, kot je moja mama; in ce bi Te videl z mojimi fizicnimi ocmi, tako kot lahko vidim mojo mamo; in ce bi iztegnil svojo fizicno roko in položil svojo roko na tvojo, tako kot lahko na mamino roko, in ce bi mi Ti rekel, 'Sin, tvoj problem je v tem, da ne veruješ,' bi Ti moral odgovoriti, dragi Gospod Jezus, 'O tem se lažeš - jaz verujem.'" (In to sem rekel v iskrenosti in ne aroganci.)

Ko sem to rekel, mi je On spregovoril.

Tisti dan sem odkril skrivnost vere.

Jezus mi ni spregovoril dobesedno, fizicno, tako kot bi lahko spregovorilo drugo cloveško bitje. On ni tukaj v mesu. Ampak Sveti Duh je tukaj. In Sveti Duh ne bo govoril o Sebi. Jezus je rekel, "temvec kar bo slišal, bo govoril..."

Sveti Duh je slišal Jezusa, da je to rekel in je to spregovoril v mojega duha. V meni so bile izgovorjene te besede:

“Da, ti v redu veruješ - kolikor veš. Toda zadnji del tega verza iz Pisma je ‘verujte, da ste prejeli, in zgodi se vam.’ “

Takrat sem dojel! Bilo je, kot bi nekdo nenadoma prižgal luc v meni. Takoj sem razumel! Vzkliknil sem, “Dragi Gospod Jezus, razumem! Razumem! Moram verjeti, da sem prejel moje ozdravljenje. Moram verjeti, da sem prejel ozdravljenje mojega srca, ko moje srce še ne bije pravilno. Moram verjeti, da sem prejel ozdravljenje za mojo paralizo, ceprav sem še vedno paraliziran z naravnega vidika. In ce verujem, da sem prejel, potem to imam!”

Nikoli prej nisem tega opazil. Želel sem najprej prejeti moje ozdravljenje in potem verjeti. Ampak takrat ti ni treba vec verjeti, takrat veš. Spoznal sem, kaj sem delal: vse te mesece sem upal, da bom prejel ozdravljenje, in ni delovalo.

Ce slediš Besedi in Svetemu Duhu, boš delal stvari avtomaticno. Ceprav so v moji dolgi boleznii bila obdobja, ko nisem mogel prevec dobro uporabljati mojih rok, sem jih v tistem casu lahko še kar dobro uporabljaj; paraliziran je bil moj spodnji del telesa. Ko sem prejel to razodetje Božje besede, sem takoj dvignil svoje roke. Nihce mi ni rekel, naj to naredim. Ne znam razložiti, zakaj sem to naredil; preprosto sem to storil.

“Nebeški Oce, dragi Gospod Jezus, hvala, Bog, da sem ozdravljen,” sem molil. “Verujem, da sem ozdravljen.”

Zdaj sem govoril v pravem casu. Zdaj je zacelo delovati zame. Vera je zdaj. Ce ni zdaj, potem ni vera. Verovanje, da bom dobil moje ozdravljenje, ne bi bilo v sedanjem casu, ne bi bilo vera.

“Hvala Ti, dragi Gospod Jezus,” sem rekel, “za moje ozdravljenje. Jaz verujem, da je moje srce zdravo. Jaz verujem, da je moja paraliza ozdravljena. Hvala Ti za ozdravljenje mojega telesa.”

Nisem meril casa - in vem, je da nekaj trenutkov lahko videti dolgo casa - a mislim, da sem Ga tako slavil približno 10 minut. Ta cas sem porabil za zahvaljevanje, ker je moje srce zdravo in je bilo moje telo ozdravljeno.

Satan me je seveda izzval prakticno isti trenutek. Da, on se bo prepiral za vsak košček zemlje, katero si zavzel. Takoj je rekel, “Ti si prav hecna stvarca. Trdiš, da si kristjan, zdaj pa zacenjajš lagati.”

Ob kateremkoli drugem trenutku bi zanikal, da pekel ali ognjeno jezero obstaja, toda tokrat mi je rekel, “Ali ne veš, da biblija pravi, da bodo vsi lažnivci imeli delež v jezeru, ki gori z ognjem in žveplom?”

“Da, vem to, hudic,” sem odgovoril, “toda nisem lagal.” Vedel sem, da je to od hudica, zato ker je vse, kar je dvom ali kar jemlje pogum, od sovražnika.

Odgovoril je, “Da, si! Rekel si, da si bil ozdravljen in nisi. Poglej na svoje srce.”

Bil sem navajen pogledati svoje srce, da bi ga preveril in sem se podzavestno stegnil, da bi ga občutil. Ko sem to storil, sem se udaril po roki in rekel, “Da ne bi slucajno! Zdaj pa, g.Hudic, jaz nisem rekel da se pocutim, kot da bi bil ozdravljen. Ce bi to rekel, bi lagal. In nisem rekel, da sem videti, kot da bi bil ozdravljen. Ce bi to rekel, bi lagal. Rekel sem, da verujem, da sem ozdravljen. Jaz verujem da sem ozdravljen in sprejemam odgovor na molitev. Ce praviš, da tega ne verujem, potem lažeš. Razen tega pa - ti si tako ali tako lažnivec - Jezus pravi, da si.

“Ko je Jezus Kristus, Božji Sin, bil na zemlji, je rekel v Marku 11:24, “, ‘Vse, karkoli v molitvi svoji prosite, verujte, da ste prejeli, in zgodi se vam.’ Jezus je to rekel - in ce je On to

rekel, potem je tako! Jaz to verujem. In ce to verujem, potem to imam. Jaz Mu verjamem prav zdaj.

“Ce bi rad razpravljaj in sitnarij okoli tega, pojdi in razpravljaj z Jezusom. Nisem jaz tega rekel; On je to rekel.”

To je zaustavilo hudica. Vrnil sem se na nazaj na svoje delo, na zahvaljevanje in slavljenje Boga za odgovor.

Mislil sem, da sem Ga slavil še nadaljnih 10 minut, ko so bile v moje srce, mojega duha, spregovorjene te besede: “Ti veruješ, da si ozdravljen. Toda ozdravljeni ljudje - zdravi ljudje - nimajo kaj poceti v postelji. Oni morajo biti pokonci.”

“To je res,” sem odgovoril. “Da, Gospod, to je res. Zdaj bom vstal. Slava Bogu, zdaj bom vstal!”

Vidite, jaz sem verovall, toda vera je imeti. Verovati je korak naprej - in narediti je treba vse korake.

Nic boljši nisem bil videti in nic boljše se nisem pocutil. Fizicno nisem nic cutil od pasu navzdol. Še vedno sem bil delno paraliziran. Lahko sem uporabljal približno dve tretjini zgornjega dela telesa.

Bil sem podprt z velikimi blazinami, tako da sem lahko bral Biblijo. Porinil sem se v sedeco pozicijo in potisnil svoja kolena proti prsim. Nato sem se potrudil, da sem zvil svoje telo in porinil noge dol s postelje.

Prijel sem se za posteljni stebricek na koncu postelje in se porinil s postelje. Moji nogi sta padli na tla kot kosa lesa. Vedel sem, da sta tam, ne zato, ker bi ju cutil, ampak ker sem ju videl tam. Moja kolena so se upognila. Tako sem stal, objemajoc stebricek, moja kolena pa so se skoraj dotikala tal. Soba se je zacela vrteti.

Hudic se je bojeval z mano vsak centimeter poti. Misli so prihajale v moj razum tako hitro, kot bi streljal z brzostrelko: “Ti ne moreš hoditi in veš, da ne moreš. Nisi ozdravljen in veš da nisi. Ti lažeš o tem. Padel boš prav tukaj na tla in boš moral ležati tam.”

Eden najboljših nacinov na svetu, da opraviš s hudicem je, da se ne meniš zanj. Tako sem nisem menil zanj. Deloval sem, kot da ni nicesar rekel.

Visec na tistem posteljnem stebricku najbolje, kot sem mogel, sem malo dvignil eno roko in rekel, “Hvala Bog, ozdravljen sem. Želim oznaniti v prisotnosti Vsemogocnega Boga, Gospoda Jezusa Kristusa in nebeških angelov, v prisotnosti hudica in zlobnih duhov, da je Božja beseda resnicna in jaz verujem, da sem ozdravljen! Verujem to.”

Tista stara soba se je vrtela, kajti ležal sem že 16 mesecev. Zaprl sem svoje oci. V nekaj minutah so se stvari nehale vrteti okoli mene. Odprl sem svoje oci. Vse je bilo nazaj na mestu.

Zopet sem rekel, “Hvala, Bog, glede na Besedo sem ozdravljen.” Verjel sem to.

Nato sem zacutil nekaj kot toplo svetlobo, kako pada na mojo glavo od zgoraj. Videti je bilo, kot da tece cez mene, kot bi bila cez mojo glavo izlita posoda toplega medu. Tekla je cez celo moje telo.

Ko je dosegla moj pas, sem zacenjal cutiti spodnji del telesa. Za nekaj trenutkov sem cutil mucno bolecinu. Cutil sem, kot bi 10 milijonov majhnih bodic zbadalo moje noge. Zakrival bi, ce ne bi bilo to tako dobro cutiti! Ce sploh nisi imel nobenega občutka, je celo bolecinu prijetno cutiti! Nato sem se pocutil normalno. Paraliza je izginila.

Rekel sem, “Zdaj bom hodil,” in tudi sem. In od takrat naprej hodim.

Tako sem se naucil tega principa vere, katerega vas ucim. Deluje v sprejemanju vseh Božjih obljub.

4. *Upanje, spremenjeno v vero, prinese rezultate*

Clovek, star 83 let, je prišel na srečanje, katerega sem imel leta 1950 v Kaliforniji. Povedal mi je, da je "iskal Svetega Duha" od izlitja na Azusa Streetu.

Rekel mi je, "Brat Hagin, moja žena je prejela Svetega Duha v prebujenju 50 let nazaj v Los Angelesu v stari misiji Azusa Street. Pravili so, da je vsak, kdor je šel tja, prejel Svetega Duha. Toda šel sem cez celo tisto srečanje, tri službe dnevno tri leta. Bil sem na skoraj vsakem srečanju in vsakic iskal Svetega Duha, toda nisem prejel."

Ko sem drugic položil roke na tega cloveka, sem v svojem duhu po razodetju natančno vedel, kje je težava, toda vedel sem tudi, da tisti trenutek ni mogel sprejeti pomoci, katero bi mu lahko dal. Vcasih več, kaj je narobe z ljudmi, toda to ne pomeni, da jim lahko pomagaš. Sami morajo prepoznati svoj problem in nekaj ukreniti v zvezi z njim.

Na tistem srečanju sem zacel uciti o veri, in stari gospod je prihajal ponoci in podnevi. Cudilo me je, da je poslušal resnico že vec kot teden dni in še vedno ni razumel. Moral je slišati spet in spet. (To je razlog, da dolocene resnice ucim znova in znova. Ljudje ne razumejo vedno vsega prvic, ko jim poveš.)

Toda cez 10 dni, ko je bil na vsaki službi, je prišel k meni po koncu jutranje službe. Rekel je, "Brat Hagin, danes zjutraj sem doumel. Zdaj vidim, zakaj nisem prejel. Nikoli nisem verjel! Že 50 let sem samo upal, da bom dobil Svetega Duha."

"Vem to, brat," sem odgovoril. "Že ko sem drugic položil roke nate, mi je bilo razodeto. Vedel sem tudi, da te takrat nisem mogel pripeljati do tega, da bi to videl, toda ce bi še prihajal, bi morebiti lahko razumel."

"Moral mi boste dati še malo casa," je nadaljeval. "Veste, na tej poti sem bil 50 let in še malo casa potrebujem, da se bom obrnil okoli in se zasukal v drugo smer."

"Je v že redu, brat," sem rekel. "Vzemi si, kolikor casa želiš, toda še naprej prihajaj na službe."

"O, prišli bomo na vsako službo," mi je zagotovil.

Povedal sem mu, da ko se bo njegovo upanje spremenilo v vero, bom jaz to vedel, on bo to vedel in potem bo prejel krst v Svetem Duhu.

Cez približno tri dni, potem ko smo razpustili vecerno službo, je ta clovek prišel naprej k pastirju in meni.

"Kaj ko bi vidva brata položila roke name?" je vprašal. "Spremenil sem moje upanje v vero. Pripravljen sem, da sprejmem!"

"Ali pricakuješ, da boš prejel?" sem vprašal.

"Da, samo položita svoje roke name in bom prav zdaj prejel," je rekel.

S pastirjem sva položila roke nanj in skoraj v istem trenutku so se njegove roke dvignile v zrak, njegova usta so se odprla in govoril je v jezikih. Že 50 let je samo upal - toda zdaj je prejel!

Leta nazaj, ko sem potoval v službi, se je v mojem telesu pojavilo nekaj vznemirjajocih simptomov. Nadaljevali so se skozi 3 noci in prekinjali moj spanec.

Nekateri ljudje ne locijo, kdaj jim govori Bog in kdaj jim govori hudic. Razlika je, da hudic govori dvom in nevero; Bog ti ne bo sejal dvoma v Svojo besedo. To je bil torej hudic, ki mi je stalno govoril, "Tokrat ne boš dobil svojega ozdravljenja. Tokrat ga ne boš dobil!"

Ko je tako vztrajal, sem se mu zacel smejati. Nisem se ravno tako pocutil, vendar sem se kljub temu prisil v to. Smejati sem se naglas, ker sem vedel, da ce se bom dovolj dolgo smejal, bo hudic vprašal, zakaj se smejim. In res, malo zatem me je vprašal, "Cemu se smejiš?"

"Tebi se smejim," sem odgovoril.

“Meni se smejiš?”

“Da, tebi se smejim.”

“Zakaj pa se mi smejiš?”

Povedal sem mu, “Dejal si, da ‘ne bom dobil’ svojega ozdravljenja. Toda zakaj bi ga želel dobiti, ko ga je Jezus že dobil zame? Jaz ne sploh ne nameravam dobiti svojega ozdravljenja - kdajkoli!

“G. Hudic, Biblija pravi v 1.Petrovem 2:24: ‘On je grehe naše sam na telesu svojem nesel na les, da smo grehom odmrli in živimo pravčnosti; z njegovimi ranami ste bili ozdravljeni.’ Ozdravljen sem bil pred skoraj 2000 leti z Jezusovimi ranami, in to mi pripada. Jaz ne poskušam tega dobiti; jaz to že imam!”

Simptomi so prenehali in se niso nikoli več vrnili. Premagal sem hudica z Jagnjetovo krvjo in besedo mojega pricevanja (Raz. 12:11).

Pa si oglejmo dva odlomka iz Pisma:

Janez 20:25-29

25 Pravili so mu torej drugi ucenci: videli smo Gospoda. On (Tomaž) jim pa rece: Ako ne vidim na rokah njegovih znamenj od žebļjev in ne položim prsta svojega v rano od žebļjev in ne denem roke svoje v stran njegovo: ne bom veroval.

26 In cez osem dni so zopet ucenci njegovi notri, in Tomaž z njimi. Jezus pride, ko so duri zaklenjene, in stopi v sredo mednje in rece: Mir vam!

27 Potem veli Tomažu: Položi prst svoj sem, in poglej roke moje; in podaj roko svojo in položi jo v stran mojo: in ne bodi neveren, ampak veren.

28 Tomaž odgovori in mu rece: Gospod moj in Bog moj!

29 Rece mu Jezus: Ker si me videl, Tomaž, veruješ; blagor jim, ki ne vidijo, pa verujejo.

Rimljanom 4:17-21

17 (Kakor je pisano: “Za oceta mnogih narodov sem te postavil”) pred oblicjem Boga, kateremu je veroval, ki oživlja mrtve in klice to, cesar ni, kakor da je.

18 On je veroval v upanje, kjer ni bilo nicesar upati, da postane oca mnogih narodov, kakor mu je bilo receno: Tako bode seme tvoje.

19 In ne oslabevši v veri, ni gledal na svoje že omrtvelo telo, ker je imel blizu sto let, niti na odrevenelo maternico Sarino;

20 glede na obljubo Božjo pa ni dvomil v nejeveri, temvec ojacil se je v veri, in davši cast Bogu,

21 je bil popolnoma prepričan, da ima moc tudi storiti, kar je obljubil.

Ali lahko vidite kakšno razliko med Abrahamovo vero in Tomaževo vero? Nedvomno!

Tomaž je rekel, “Ne bom verjel, dokler ne vidim znamenj od žebļjev in rane v Njegovi strani.” Jezus mu je rekel, “Ker si me VIDEL, Tomaž, veruješ; blagor jim, ki ne vidijo, pa verujejo.” (Janez 20:20)

Na drugi strani pa je Abraham tisti, ki “klice to, cesar ni, kakor da je” (v.17).

Katera vera je biblijska vera? Abrahamova, seveda! Naše besedilo pravi v Hebrejcih 11:1, “Vera pa je trdno pričakovanje tistega, kar upamo, uverjenje o stvareh, ki jih ne vidimo.” Abraham je omenjen prav v tem, enajstem poglavju pisma Hebrejcem. Njegova vera je temeljila na tem, da je bil “popolnoma prepričan, da ima (Bog) moc tudi storiti, kar je obljubil.” (Rim. 4:21)

Tukaj je majhen obrazec vere, povzet po Abrahamovi veri, katerega lahko uporabiš zase:
Prvic, Abraham je imel Božjo besedo za to stvar.

Drugic, Abraham je verjel Božji besedi.

Tretjic, Abraham ni gledal na nasprotujoče okoliščine.

Cetrtric, Abraham je dal cast Bogu.

Sledi tem štirim korakom in vedno boš prišel skozi pri Bogu. To so štirje koraki do gotove osvoboditve, ozdravljenja ali karkoli že iščeš.

Poglejte Tomaževo vero. Ta ni bila utemeljena na tem, kar je Bog rekel; bila je utemeljena na Tomaževih fizicnih občutkih. Rekel je, da ne bo verjel, dokler ne bo videl.

Tako veliko ljudi je takšnih. Pravijo, "Ko bom videl ali cutil, bom vedel, da imam." Vendar to ni biblijska vera. To je naravna cloveška vera - in vsak grešnik že ima to vrsto vere!

Resnicna vera temelji na Božji besedi. Resnicna vera v Besedo pravi, "ce Bog pravi, da je to res, potem je to res." Verjeti Bogu pomeni verjeti Njegovi besedi!

Všec mi je nekaj, kar je Smith Wigglesworth rekel: "Ne morem razumeti Boga Oceta skozi občutek. Ne morem razumeti Gospoda Jezusa skozi občutek. Boga Oceta in Gospoda Jezusa Kristusa lahko razumem samo po tem, kar beseda pravi o njiju."

Nadaljeval je še, "Mi se moramo seznaniti z Bogom Ocetom skozi Besedo. On je vse, kar Beseda pravi, da On je. Mi se moramo seznaniti z Gospodom Jezusom Kristusom skozi Besedo. On je vse, kar Beseda pravi, da On je."

Prevec ljudi se poskuša seznaniti z Bogom skozi njihove občutke. Ko se pocutijo dobro, mislijo, da jih je Bog slišal. Ce se ne pocutijo dobro, mislijo, da jih On ne sliši. Njihova vera temelji na njihovih občutkih.

Moja vera temelji na Božji besedi. Ce Božja beseda pravi, da me On sliši, potem vem, da me sliši, zato ker je On tako rekel in Njegova Beseda ne more lagati. Ce bi moja vera temeljila na mojih občutkih, bi uporabljal naravno cloveško vero, in tega ne morem narediti; uporabiti moram svetopisemsko vero - biblijsko vero.

Nadalje, ce moja vera temelji na Božji Besedi, bom verjel Besedi, ne glede na dokaz, ki bi zadovoljil moja fizicna cutila. Prevec ljudi želi dobiti Abrahamov blagoslov s Tomaževo vrsto vere - in to preprosto ne deluje.

Mi verujoci imamo Abrahamovo vrsto vere, zato ker Galacanom 3:29 pravi, "Ce ste pa Kristusovi, potem ste Abrahamovo seme, in po obljudi dedici." Galacanom 3:7 pravi, "Spoznajte torej, da so tisti, ki so iz vere, sinovi Abrahamovi." To pomeni, da imamo mi Abrahamovo vrsto vere. To ne pomeni, da mi to želimo dobiti - mi to že imamo!

Vsakdo lahko veruje v to, kar cuti, sliši ali vidi v fizicni realnosti - in mi delujemo v fizicnem vecino casa - toda ko pridemo do duhovnih stvari, ne hodimo po tem, kar vidimo.

Ce medicinska znanost ozdravlja, ozdravlja skozi fizicno.

Ce krščanska znanost ozdravlja, ozdravlja skozi razum.

Ko Bog ozdravlja, ozdravlja skozi duha.

Duhovno ozdravljenje - božansko ozdravljenje - sprejmeš od Boga Oceta na isti nacin kot novo rojstvo: v cloveškega duha.

Novo rojstvo je ponovno rojstvo cloveškega duha. Ko si bil na novo rojen, ni bilo tvoje telo na novo rojeno; to je bil tvoj duh. Ti imaš še vedno isto telo, kot si ga vedno imel. Drugo pismo Korincanom 5:17 ne govori o tvojem telesu, da je postalo novo:

2.Korincanom 5:17 Zato ce je kdo v Kristusu, je novo stvarjenje; staro je prešlo, glej, postalo je novo vse.

Ko si rešen, je ta clovek znotraj - notranji clovek - tisti, ki je ponovno rojen in postal nov; tvoj fizicni clovek ostaja isti. Jezus je rekel, "Kar se je rodilo iz mesa, je meso, in kar se je rodilo iz Duha, je duh." (Janez 3:6)

Ti ne veš preprosto s pogledom na osebo, kaj se je zgodilo znotraj, vendar pa se bo, skozi cas, to pokazalo navzven.

Vcasih smo bili prevarani. Nekateri so prišli k oltarju, molili, jokali, skakali in vse objemali, bili so videti srečni, in potem jih nismo nikoli vec videli ali slišali o njih. Resnicno smo mislili, da so nekaj dobili, toda to je bilo samo nekaj custvenega in ne novo rojstvo.

Drugi spet niso bili prav nic custveni. Ko si jih pogledal, si se spraševal, ali so sploh kaj dobili; ni bilo videti, da so bili sploh dovolj casa pred oltarjem, da bi kaj dobili. Pa so kljub temu postali odlicni kristjani.

Preveckrat naša vera temelji na fizicnem - na tem, kar nam naša fizicna cutila govorijo. Prav gotovo verjamem v občutke, toda postavljam jih na zadnje mesto.

Božja beseda je na prvem mestu. Vera v Božjo besedo je na drugem mestu. Občutki so na zadnjem mestu.

Prevec ljudi obrne to narobe in pustijo občutkom na prvo mesto; vero v njihove občutke na drugo mesto in Božjo besedo na zadnje mesto. Ta vrsta vere ne bo uspela v nicemer.

"O, jaz upam in molim," nekateri govorijo o molitvi. "Jaz molim in upam."

Upanje je dober cakalec, a slab prejemnik.

Leta nazaj sem gostoval pri pastirju, ki je imel navado reci, "Jaz upam in molim." To je rekel tudi po desetkrat na dan.

Kar me je cudilo, je bilo, da je sedel na vsaki službi, ko sem govoril o razliki med upanjem in vero. Toda steklo je stran od njega kot voda z racinega hrbta. Preprosto je sedel tam in ni dojel.

Nekega dne, ko sva bila sama v njegovem avtomobilu, je rekel, "Brat Hagin, želim, da moliš z mano za neko stvar."

"Veš, tukaj je nek poslovnež, ki ni član moje cerkve, kateri mi želi podariti koco ob jezeru. Zraven je še nekaj zemlje. Samo da je zadolžen za 900\$ za koco. Rekel je, da lahko prevzamem njegove mesecne obroke ali pa bi on vse odplacal in bi mu nato jaz povrnil brez obresti. Njegova žena ima pripombe na to, tako da mi bo v 30 dneh sporočil, ce bo zmozel to izpeljati."

Ko je dodal, "Jaz samo upam in molim, da bo zmozel.", sem spregovoril.

"Brat," sem rekel, "ce je to vse, kar delaš, izgubljaš cas!" Nisem tega rekel, da bi bil videti pameten, To je bila že druga služba, katero sem imel za tega pastirja, in še vedno ni dojel, kar sem pouceval!

Kakšno minuto nisem vedel, kaj bo naredil. Mežikal je z ocmi in mislil sem, da bo zapeljal s ceste.

Nato je doumel. "Veš, to je res!" je rekel. "Da, to je res. Jaz zapravljam moj cas in prav tako Božji cas. Ce bolje pomislim, pa v bistvu zapravljam samo svoj cas. Bog me niti ni zacerl poslušati, tako da zapravljam samo svoj cas."

Ta pastir je dobil zemljo in kocico, ko je nehal upati in zacerl verovati.

Vera je tako preprosta, tako v duhovni razsežnosti, financni razsežnosti ali materialni razsežnosti. Vera je sedanji cas! Vera je zdaj!

Vera pravi, "To imam zdaj." Upanje pravi, "Nekoc bom to dobil" - in to ne deluje.

Postavite stražarja na svoje ustnice. Namesto molitve in upanja, zacnite govoriti, "Jaz molim in verujem." In ce receš to, bo to delovalo tudi zate - zdaj!

[1]Hebrejski izvirnik se glasi: “Gospod je moc mojega življenja, koga bi se bal?” (op.prev)

[2] Casi glagolov so po grškem izvirniku (op.prev)